

Til § 14.

Bed Erstatningscommissionen, som kun tæller 3 Medlemmer, og hvis 2 Medlemmer ere Interesserepræsentanter og selvfølgelig kunne forudsæes stundom at ville være noget paastaaelige og vidtgaende i deres gjensidige Paastaaende, vil det Tilfælde let kunne indtræffe, at der intet Fleertal opnaaes, og Loven maa derfor give Forskrifter for et saadant Tilfælde (see § 12). Bed Appelcommissionen stiller Sagen sig derimod heelt anderledes: Her er der flere Medlemmer, og alle Medlemmer ere uinteresserede. Et Fleertal vil altsaa med Lethed kunne opnaaes. Imidlertid kan Loven dog ikke slaae sig til No herved, den maa enten forebygge Følgerne af det mulige Tilfælde, at der intet Fleertal findes, eller forebygge selve Muligheden af et saadant Tilfælde. Dette Sidste anseer jeg for det Rigtigste, og jeg har derfor affattet nærværende Paragraph saaledes, at det paaligger Appelcommissionen som en Pligt at komme til et Fleertal.

Til § 15.

Denne hensigtsmæssige Bestemmelse er med nogle mindre betydelige Forandringer optagen fra Lovforslaget fra 1851—52.

Til § 17.

Afstaelsen er, som tidligere omtalt, intet Salg. Om det Retshold, som paa Grund af Afstaelsen opstaaer mellem Jorddroten og Gaardens nye Eier, vilde det imidlertid være altfor besværligt at give i det Enkelte gaaende Regler. Det bestemmes nemmest ved at sætte Virkningerne af den fastsatte Afstaelse lige med Virkningerne af en indgaaet Kjøbecontract.

Til § 18.

Formanden har det største Arbejde og skal desuden give Udskrifter uden Betaling (jvf. § 25); jeg foreslaaer derfor, at han faaer større Bederlag end de andre Medlemmer, og antager det for hensigtsmæssigt at sætte Forøgelsen i Bederlaget i Forhold til Antallet af Overdragelser — frivillige eller tvungne — der ere ffete under hans Formandskab.

Til § 19—23.

Her ligger den anden af de to ovenberørte eiendommelige Banfæstligheder ved en tvungende Lov. Man kan tvinge en Jorddrot til at afstaae Fæstjord til en Gaardmand, ligesaa godt som man kan tvinge en Gaardmand til at afstaae Jord til et Jernbaneselskab, og man kan tvinge den førstnævnte Gaardmand til at betale Erstatning til Jorddroten, ligesaa godt som man kan tvinge Jernbaneselskabet til at betale Erstatning til den sidstnævnte Gaardmand; men medens Afstaelsen af Jernbanejorden i Reglen ikke vil i væsentlig Grad formindfke Eiendommens Værdi, og saaledes ikke vil angribe dens Egenkab af Pant for de Summer, der ere prioriterede i den, saa vil Afstaelsen af Fæstegaardene saare let kunne medføre et modsat Resultat, navnlig naar Hovedgaarden er forholdsvis lille, og Fæstegodsset er forholdsvis stort. Men naar Pantet angribes, saa angribes den Trediemands Ret, der er sikret i Pantet. Staten støder altsaa her an mod en nyttinglig Ret, hvis Krænkelse vilde paabyrde den et nyt Erstatningsansvar, og hvis Varetagelse ingenlunde er let; thi man kan ikke uden at gjøre den nye Eiers Stilling aldeles usikker lade hans Gaard vedblivende hefte for Godsets Gjæld. — Da imidlertid den befalede Udbetaling paa en afstaaet Gaard er ringe, saa at der bliver at udstede Pantebrev for en langt overveieende Deel af Gaardens Værdi, og da et Pantebrev er lettere at realisere end en Gaard, kan man endda betragte Godspant-haverens Ret som taalelig godt varetagen, naar man kan give ham Pant i de Pantebreve, som Gaardens nye Eiere udstede til Jorddroten. Men hvorledes skal dette gaae for sig? Jorddroten kan jo, naar Gaarden først er udgaaet af Godspantet, stille den nye Eiers Forfrevning i sin Lomme og lade Godspant-haveren søge efter sit forsvundne Pant. — Forslaget af 1851—52 kommer ud af det ved Hjælp af sin store, af Staten garanterede Creditkasse, som er den egentlige Forretningsmand: den kjøber af Jorddroten og sælger til Fæsteren, den modtager Penge og Forfrevninger af Fæsteren og — beholder dem ti Fordeel for Pant-haveren eller udleverer dem